

Χριστιανός, εἰργάσθη καὶ ἐκοπίασεν. Αὐτὸς λοιπὸν ταχέως θέλει τὴν ἐπαναφέρει ὑγιᾶ καὶ εὐρωστον ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν ὅπως καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς κόπους σας πάλιν συμμερισθῆ, ἐπαναλαμβάνουσα τὸ εὐγενὲς ἔργον, δι' οὗ τῆς πατρίδος τὸ μέλλον ὑπηρετοῦσα ποθητὴ εἰς πάντας κατέστη.

Εἶθε δὲ καὶ ἡμεῖς, χρῆσται νεάνιδες, τὴν πατρίδα ὑπηρετοῦσαι ν' ἀναφανῆτε μίαν ἡμέραν ποθητὰ καὶ ἀξιολόγητα τέκνα αὐτῆς! διότι ἐὰν ἀφ' ἐνὸς γονεῖς φιλόστοργοι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας σᾶς περιμένωσιν ὅπως διὰ τῆς θυγατρικῆς ἀφοσιώσεώς σας εὐφρανῆτε τὴν ψυχὴν των, περιθάλητε τὰ γηρατειά των, ἀνακουφίστητε τὰ δεινά των, καὶ παρηγορήσῃτε τὰς θλίψεις των, καὶ ἡ πατρὶς ἀφ' ἑτέρου ὄμμα πληρῆς ἐλπίδων ἀτενίζει πρὸς ὑμᾶς.

Μεγίστη δὲ καὶ ὑψηλὴ εἶναι ἡ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν παρ' ὑμῶν περιμένει ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ καθύπερθε ὑμεῖς πρόκειται ν' ἀναθρέψῃτε τὰ τέκνα τῆς, καὶ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ν' ἀναζωπυρήσῃτε τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς θρησκείας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φιλοπατρίας ἀνευ τῶν ὁποίων ὄνειρον θέλει μείνει διὰ παντός ὁ πόθος τῆς ψυχῆς μας, ὄνειρον τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖόν μας καὶ ὁ ἀδελφικὸς ἀσπασμός.

Ἄλλ' ὅσον μεγάλη ἡ ἀποστολὴ σας, τόσον μεγάλα καὶ αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας θέλετε ἀπαντήσῃ. Ἐνθουμηθῆτε ὅμως ὅτι ἀνευ ἀγώνων καὶ κόπων οὐδεὶς στρατὸς ἐδοξάσθη ποτέ. Βαδίσατε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς ὡς ἄλλοι στρατιῶται τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ Ἄνατολῇ μετὰ θάρρους, καὶ διὰ τῆς παιδείας καὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν σας παρηγορήσατε, τιμῆσατε καὶ ἀνυψώσατε τὴν φυλὴν σας.

Πεπεισμένοι δὲ ὅτι ἡ Σεπτῆ ἡμῶν Ἄνασσα θέλει ἐνθαρρύνει καὶ προστατεύει πάντοτε τοὺς εὐγενεῖς σας ἀγῶνας, ἀνακράξατε ἐκ βάθους ψυχῆς « Ζήτω ἡ Βασίλισσα! Ζήτω ἡ προστατίς ἡμῶν! ».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ὑπὸ *Στεφ. Καραθεοδωρῆ.*

- Ἄρ' ἔστιν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος
 - Ἐλευθέρου, τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγρός.
- Μένανδρ. παρὰ Στοβ. λογ. νδ'.

Ἐν Τεργέστη τῇ 15 Νοεμβρ. αἰώς'.

παρὰ Βείσω.

—ooo—

Τὸ βιβλιᾶριον τοῦτο περιέχον 415 σελ. εἰς 8ον μικρὸν, ἀφιερῶν τῷ φιλότατῳ αὐτοῦ I. Χρ. Ρενιέρῃ ὁ Συγγραφεὺς. Ὑπεραπολογούμενος δ' ἐν τῷ προοιμίῳ διὰ τὴν ἐκδόσιν τῶν ἀπλῶν καὶ ἀθῶων ἀγροτικῶν

αὐτοῦ Εἰδυλλίων, παρσιάζει ζωνρὰ φιλοπατρίας αἰσθήματα, καὶ συνιστᾷ τὰς μετ' ἐκλογῆς μεταφράσεις ἠθικῶν ποιημάτων καὶ μυθιστοριῶν ὡς ὠφελίμων. Ἀλλῶν δ' ἐν παρεκδόσει περὶ τῆς δυνατῆς ἐπιβροῆς τῶν γυναικῶν εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς αἰσθητικότητος, τῶν ιδεῶν καὶ τῆς γλώσσης τοῦ γένους, αἰτιολογεῖ χαριέστατα τὰς ιδέαι αὐτοῦ ὡς ἐξῆς: « Ἡ τελειοποίησις τῆς αἰσθήσεως προαπαί-
 » τεῖται εἰς πᾶν μάθημα, καὶ μάλιστα εἰς τὴν πο-
 » λιτικὴν ζωὴν, μόναι δὲ αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ
 » μᾶς τὴν τελειοποιήσωσι διὰ τοῦτο καὶ ἡ φύσις
 » εἰς τὰς τρυφεράς των χεῖρας ἐνεπιστεύθη τὴν
 » βρεφικὴν μας ἡλικίαν. Αὐταὶ ἐλαφρὰ ἐκτυλίζου-
 » σαι τὸν χάρτην τοῦ λογικοῦ, μᾶς ἐγγράφουσι
 » τὰς πρώτας γνώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡμεῖς καὶ
 » τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ιδέαι καὶ τὴν γλῶσσαν
 » αὐτὴν μορφόνομεν ἔπειτα αὐταὶ ὡς ἰέρισσαι
 » τῆς φύσεως πρώτιστα μᾶς κατηχοῦσιν εἰς τὰ
 » καθήκοντα τῆς κοινωνίας, μᾶς ἐξηγοῦσιν ὅσα
 » θαυμαστὰ βλέπομεν εἰς τοῦτον τὸν νέον κόσμον,
 » καὶ ἔχουσι τὴν ὑπομονὴν νὰ μᾶς διδάσκωσι τὴν
 » γλῶσσαν συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν, διορθόνοσαι
 » καὶ ἐπιδιορθόνοσαι τὰ συνεχῆ μας σφάλματα.
 » Ἀλλὰ διὰ νὰ πράξωσιν ὀρθῶς ὅλα ταῦτα, πρέπει
 » νὰ γνωρίζωσι τὸ ἀξίωμα των καὶ τὰ χρέη των·
 » διὸ πρέπει οἱ ἄνδρες νὰ τὰς ἀγαπῶσι καὶ νὰ τὰς
 » σέβωνται ὡς βασίλισσας τῶν καρδιῶν αὐτῶν, καὶ
 » ὄχι νὰ τὰς μεταχειρίζονται ὡς ἀνδράποδα, κα-
 » ταφρονοῦντες ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις, ἡ θρη-
 » σκεία, καὶ αὐτὴ ἡ αὐτοκρατορίσσα πάντων αἰ-
 » σθησις τὸν προστάζουν νὰ γνωρίσῃ ὡς ἡμῖν καὶ
 » ἕλον εἶναί του. Αἱ γυναῖκες δὲ πάλιν ἀπὸ λόγου
 » των πρέπει νὰ ἀξίξωσι τοιοῦτον σέβας, γινόμε-
 » μεναι μὲ τὴν οἰκονομίαν καὶ ἐνάρετον στολισμὸν
 » ἀξίεραστοι. Τὴν τοιαύτην προκοπὴν ἐμποροῦν
 » εὐκόλως νὰ τὴν ἀπολαύσωσιν αἱ γυναῖκες, εἰ μὲν
 » ἔχουν νὰ ἀναγινώσκωσιν εἰς τὰς ἀέργους στιγμὰς
 » τῆς ζωῆς των βιβλία ἀνάλογα τῶν ἠθῶν καὶ τῆς
 » κλίσεώς των. Τὸ κατ' ἐμὲ διὰ τὴν φιλομάθειαν
 » τῶν ἡμετέρων ἐναρέτων γυναικῶν, διὰ τὰς συ-
 » χνάς ἐορτάς καὶ διὰ τὸ ἐγκλειστον τῆς διαγω-
 » γῆς των στοχάζομαι εὐκόλον τὴν εἰσαγωγὴν τῆς
 » ἀναγνώσεως μεταξὺ αὐτῶν ἀλλὰ πάλιν τὸ λέγω
 » εἰς τοῦτο χρειάζονται τερπνὰ μυθιστορικά, οὐχὶ
 » φιλοσοφικά, ἀλλ' αἰσθηματικά καὶ ἀνάλογα κα-
 » τὰ τὴν φράσιν καὶ τὸ νόημα μὲ τὰς παρούσας
 » των ιδέαι, ἐπιτήδεια νὰ ἐμβῶσι καὶ εἰς τὰς κα-
 » λύβας τῶν πτωχῶν, καὶ εἰς τὰ παλάτια τῶν
 » πλουσίων, μυθιστορικά, γραμμένα μάλιστα ἀπὸ
 » γυναικῆς, διὰ νὰ συμφωνῇ ὁ χαρακτὴρ τῆς αἰ-
 » σθήσεως καὶ τοῦ συλλογίζεσθαι τοιοῦτον ἀνάλο-
 » γον μέσον τελειοποιήσεως πρέπει τις νὰ μεταχει-

» ρισθῆ καὶ διὰ τοὺς ἀνδρας, ὡς ὅλα τὰ σοφὰ ἔθνη
 » ἔκαμναν καὶ κάμνουσι.
 » Τότε θέλομεν ἰδεῖν ἐν ὀλίγῳ τὰς μὲν γυναῖ-
 » κας ἠθικὰς καὶ χαριτωμένας, τὰ βρέφη μανθά-
 » νοντα ὀρθῶς τὴν γλῶσσαν, ἐν ᾧ βυζάνουν τὸ γά-
 » λα εἰς τὰς ἀπαλὰς τῶν ἀγκάλας, καὶ ἡμᾶς αὐ-
 » τοὺς μὲ αἰσθήματα ἀνθρωπινώτερα· ἐνὶ λόγῳ,
 » ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἠθέλαμεν αἰσθανθῆ ὅλοι ὁμοῦ
 » γλυκύτητα βίου ».

Ἐν τῷ Α΄. Εἰδυλλίῳ « *Λούσιμον* » ἐπιγραφο-
 μένῳ, ὕπερ ἀφιεροὶ διὰ βραχεῖας προτεταγμένης ἐ-
 πιστολῆς τοῖς φίλοις αὐτοῦ Ἀθαν. Πολίτη καὶ Στεφ.
 Βούλτζῳ, παριστᾷ τὸν μικρὸν ὠραῖον Μίλωνα λουό-
 μενον ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Δάφνης εἰς τὸ δικυγές
 τῆς Καλλιφρόνης βεῦμα, συμπαίζοντα μετὰ τοῦ κυ-
 νὸς καὶ τῆς πεταλλοῦδας αὐτοῦ, μετὰ χάριτος ἀ-
 πλοικῆς καὶ ἐπαξίως τῆς ἀγροτικῆς τοῦ Θεοκρίτου
 μούσης.

Ἐν τῷ Β΄. εἰδυλλίῳ « *Τὰ κεράσια* » ὕπερ ἀφιε-
 ροὶ δι' ἐπιστολῆς τῷ φίλῳ αὐτοῦ Χρήστ. Ρενιέρῃ,
 ὁ γεσηπὸνος Λυκίδας μετὰ τὸν κάματον φλογερᾶς ἡ-
 μέρας, συναθροίζει τὰ πρωτοφανίσια κόκκινα κερά-
 сия, γεμίζει τὸ καλάθιόν του καὶ τὸ φέρει πρὸς τοὺς
 μικροὺς του, τὸν ζωηρὸν Κορύθωνα καὶ τὴν ξανθο-
 μαλοῦσαν Γαλάτειαν, τὸ χαριτωμένον τοῦτο ζεῦγος
 καὶ προσφιλέστατον αὐτῷ τε καὶ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ
 Μυρτοῦ. Ἐν αὐτῷ δὲ ζωγραφεῖ τὴν οἰκιακὴν εὐδαι-
 μονίαν διὰ γλώσσης ἀφελεστάτης μὲν, ἀλλὰ μετὰ
 πολλῆς χάριτος, καταπαύων ὡς ἐξῆς: « ὦ, πόσον
 » γλυκὺς ὁ δεσμὸς τοῦ ὑμένου, ὅταν ἐπισφραγίζη-
 » ται μὲ τὸν τύπον τῆς ἀγάπης· μακάρος ὅστις ἡ-
 » ξιώθη γυναῖκα ἐνάρετον· καὶ τρισμακάριστος, ἂν
 » ἀκούῃ καὶ τὴν καλύβαν του ἀντιβοοῦσαν εἰς τὰς
 » φωνὰς τῶν παιδίων του· αὐτῶν καὶ οἱ θρῆνοι εἶναι
 » βέβαια μελωδικώτεροι ἀπὸ τὰς μουσικὰς συμφωνί-
 » ας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντηχοῦν εἰς τὰς πόλεις τὰ με-
 » γαλοπρεπῆ παλάτια τῶν ἀτέκνων πλουσίων ».

Τοῦ Γ΄. Εἰδυλλίου « *Σάτυρος ἀναπαυόμενος* »
 προτάττει μετρίφρονα σύντομον ἀναθηματικὴν ἐ-
 πιστολὴν αὐτοῦ τοῖς φίλοις Γεωργίῳ τῷ Κλεοβούλῳ
 καὶ Κωνσταντίνῳ τῷ Ἰατροπούλῳ. Ἐν ὑποσημειώ-
 σει δὲ ἀναφέρων ἱστορικῶς περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ σε-
 θεασμοῦ, ὃν Δημήτριος, Ῥοδίους ποτὲ πολιορκῶν ἀπέ-
 δωκε πρὸς τὴν ἔξοχον ἐκείνην τοῦ Πρωτογένους εἰ-
 κόνα, « *Σάτυρος ἀναπαυόμενος,* » ἢ κατ' ἄλλους
 « *Ίάδισος* » προτρέπει τοὺς ὁμογενεῖς εἰς διατή-
 ρησιν τῶν λειψάνων τῆς πατρῆου καλλιτεχνίας, συ-
 νιστῶν ἡμῖν τὰ τοιαῦτα λαμπρὰ παραδείγματα,
 ἐπιλέγει τὸ « οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ἡμῖν χρωμένοις πα-
 ραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκείοις, ὧ ἀνδρες, εὐδαίμοσιν ἔ-
 ξεστι γενέσθαι »

Δύο ποιμενίτικοι λεληθότως μακρυνθέντες τοῦ ποι-

μνίου αὐτῶν εὔρον παρά τὴν ρίζαν δένδρου κερ-
 σφόρον Σάτυρον κοιμώμενον, τὴν ἑπτακάλαμον σύ-
 ριγγα ἐν χερσὶν ἔχοντα καὶ παρ' αὐτῷ ἀσκίον οἴνου,
 καταμηχανώμενοι δ' οἱ παῖδες τῷ ἀφῆρεσαν μὲν τὸ
 ἀσκίον ὅπερ ἐξέριψαν εἰς ἐκεῖ που παρακειμένους ἀ-
 κανθωτοὺς θάμνους, προσεπάθουν δὲ νᾶ, τῷ ἀφαιρέ-
 σωσι καὶ τὴν σύριγγα. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἐξυπνήσας
 ὁ Σάτυρος συλλαμβάνει τὸν παῖδα τοῦ ποδὸς, ἀλλ'
 ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ οἴνου βεβαρημένος ἀδυνατεῖ
 νᾶ τὸν διακρατήσῃ, καὶ ὁ ποιμενίσκος ἐλεύθερος τρέ-
 χων καὶ γελῶν μακρύνεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του,
 ὁ δὲ καλὸς Σάτυρος ἐγαιρόμενος ἔρμᾳ κατ' αὐτῶν,
 ἀλλ' ἀπροσέκτως πατῶν συντρίβει τὸ ξύλινον αὐτοῦ
 κισσίδιον, στρέφει νᾶ ἰδῆ τὴν ζημίαν, καὶ δὲν βλέ-
 πει τὸ ἀσκί. « Ἄ τὰ παιδιὰ μὲ τὴν ἐπαιζαν, εἶπε,
 σήμερον· πρέπει ἀφεύκτως νᾶ τὰ φθάσω », καὶ ὄρ-
 μᾳ κατ' αὐτῶν· τὰ μικρὰ ἐννοήσαντα ὅτι εἰς ἐλεύ-
 θερον ὄρομον, καὶ τοὶ προσκόπτων, καὶ σφαλλόμενος
 ἤθελε τὰ φθάσειν, καταφεύγουσιν ἐνθα ἐξέριψαν τὸ ἀ-
 σκίον. Ἐκεῖ συνέβη γελοία σκηνή. Ὁ μὲν τὰ διώκει ἀ-
 γανακτῶν καὶ κραυγάζων, τὰ δὲ διαφεύγουσιν ἐπιτηδεί-
 ως τὰς ἐξηπλωμένας χεῖράς του, γελῶντα καὶ περιτρι-
 γυρίζοντα τὸν ἀκανθῶνα· ὁ Σάτυρος ἀπελπισθεὶς νᾶ
 τὰ συλλάβῃ διὰ ταχύτητος ἴσταται καὶ σκέπτεται· ἐν
 τούτοις βλέπει ἀνεπίστως τὸ ἀσκίον πρὸς τοὺς πό-
 δας των ἐν μέσῳ τοῦ ἀκανθῶνος. ὦ, τὸ ἀσκίον μου,
 ἐφώνησε μετ' ἀγαλλιᾶσεως· ἀλλὰ τὴν σύριγγα, εἶ-
 πον τὰ μικρὰ ἀσθμαίνοντα καὶ πτύοντα, δὲν θέλεις
 τὴν ἔχειν ποτὲ, Σάτυρε· ὄχι σοὶ τὸ ἐμύσαμεν.—
 Δότε μὲ τὴν, παιδιὰ, καὶ ἐγὼ σᾶς ψάλλω ἐν τραγου-
 δάκι ἐξαίρετον.— Καὶ ποῖον τραγοῦδι, Σάτυρε, ἔ-
 χεις νᾶ μᾶς ψάλλῃς; Ἄ, θέλω σᾶς ψάλλειν, ὅ,τι ἔ-
 ψαλεν ὁ Πᾶν μὲ τὴν πρώτην σύριγγα τὴν ὁποίαν αὐ-
 τὸς ὁ ἴδιος κατεσκευάσεν ἀπὸ τὰ καλάμια τῆς Σύρι-
 γγος, καὶ ἐθρῆνει τὸν ματαιωθέντα ἔρωτά του. Ὁ
 Πᾶν μετὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς Σύριγγος ἐμίσει
 τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀπέφευγε τὴν συνέντευξιν τῶν
 Σατύρων, περιφερόμενος τὰ πυκνότατα δάση, ὅπου
 ἡ ἡμέρα ποτὲ δὲν ἐβασίλευσε μὲ ὕλην τῆς τὴν δύνα-
 μιν, καὶ ὅπου αὐτὸς καθήμενος εἰς τὰ ὀροσερὰ χόρ-
 τα, σιμὰ τῶν καθαρῶν ξυάκων, καὶ θρηνῶν τὴν τύ-
 χην του, ἤκουε συνθρηνοῦντας καὶ τοὺς λόγγους
 καὶ τὰς πεδιάδας· ἐκεῖ ἔψαλλε μελαγχολικὰ καὶ
 τοῦτο τὸ τραγοῦδι.— ὦ μωρὰ, δότε μοι τὴν σύριγγα
 καὶ σᾶς τὸ ψάλλω.— Τὰ παιδιὰ ἔστερξαν, ἀλλ'
 ἤθελαν νᾶ τοῖς δώσῃ ἐγγύησιν.— Καὶ τί θέλατε νᾶ
 σᾶς δώσω, παιδιὰ, ἡ ξυλοπινάκα μου ἔσπασεν· ἂ,
 αὐτὴ ἔσπασε, καὶ κεῖται ἐκεῖ πέρα δύο κομμάτια.
 — Δός μας λοιπὸν τὸ ἀσκί, εἶπεν ὁ μικρὸς Αἰσχίνης·
 ἡμεῖς κρατήσωμεν τὸ στόμα του ἀνοικτὸν, καὶ ἂν
 ὀφέποτε μᾶς γελᾶσης, θέλομεν τὰφήσει διὰ νᾶ τρέ-
 ξῃ ὁ μούστος.— Μωρὰ, ἀπεκρίθη ὁ Σάτυρος, σήμε-

ρον μ' ἐτυραννήσατε, ὡς τόσον ἰδοὺ σᾶς τὸ ἀφίνω, καὶ ἐτραβήχθη.—Τότε ὁ μὲν μικρὸς λαβῶν ἔλυσε τὸ ἀσκή καὶ τὸ ἐκράτει, ὁ δὲ ἀδελφὸς Μίλων, ἄφησε παράμερα τὴν σύριγγα ὁ Σάτυρος τὴν ἐπῆρε, καὶ ἐκάθησαν ὀλίγον μακρυσμένοι ἀπ' ἀλλήλων ὁ μικρὸς ἀκουμβῶν εἰς τὸ ἀσκή, — ἄρχισε Σάτυρε, εἶπεν ὁ δὲ Σάτυρος ἀφ' οὗ ἐτραχώδησε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ πρὸς τὴν σκληρὰν νόμφην Σύριγγα περιπαθὲς ἄσμα τοῦ Πανός, εἶπεν ὅτι ἐτλείωσε καὶ ἐζήτησε τὸν ἀσκόν ἄλλ' ὁ μικρὸς, Ὅχι μὰ τὸν Πάνα, τὸν ἀντέκοψεν, ἢ τὸ ἔλον ἢ χύνω τὸν οἶνον. — Ὁ Σάτυρος ἀναγκασθεὶς ἐξηκολούθησε τὸ ἄσμα του εἰς τέλος, παρεκάλεσεν ὁμῶς νὰ τῷ δώσωσι πρὶν νὰ βρέξῃ ὀλίγον τὸν στεγνώσαντα λαϊμόν του μὲ ὀλίγον οἶνον. — Ἐν τέλει κατὰ τὴν συμφωνίαν ὁ Σάτυρος ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὸ ἀσκήν ἄλλ' ὁ μικρὸς πανούργος ὢν, σκεφθεὶς ὅτι ἂν τὸ τῷ παρέδιδον ἤθελε τοὺς φθάσειν καὶ τοὺς ἐκδικηθῆ πικρῶς ἀφίνει τὸ στόμιον τοῦ ἀσκήου καὶ τρέχων φεύγει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ δὲ Σάτυρος μετὰ τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ οἴνου, ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον, ὥρμησε πρὸς τὸν χυνόμενον μοῦστον μένεα πνέων κατὰ τῶν ποιμενίσκων καὶ ὤρμησεν εἰς τὸν Βάκχον νὰ ἐκδικηθῆ ἄλλοτε.

Τοῦ Δ'. Εἰδυλλίῳ προτάττει βραχεῖαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ἐμμ. Σαλτέλην πρὸς ἣν τὸ ἀφίερο. Ἐν τούτῳ ἐπιγραφομένῳ « *Ἡ εὐτυχία τοῦ Λαμοίτου* », ὡς ἐν εἰκόνι περιγράφει ζωηροῖς χρώμασι τὴν οἰκικὴν εὐδαιμονίαν ἐν τῷ προσώπῳ Λαμοίτου τινός καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Χλόης, τ' ἀπλοῖκά ἀμφοτέρων τῶν συζύγων φιλορρονήματα, τ' ἀθῶα τῶν τέκνων αὐτῶν παίγνια, καὶ τέλος τοῦ γηραιοῦ πατρὸς τὰς χαριστάτας διηγήσεις, τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς καὶ τὰς εὐσεβεῖς διδασκαλίας.

Τοῦ Ε'. Εἰδυλλίῳ προτάττει τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν « Φίλε μου μου Κ. Ἀσώπιε. Μὴ θαυμάσης εἰ μὲν καὶ » ἐγὼ ἀπεκότητα νὰ ποιήσω τι, μάλιστα εἰς εἶδος, » ὅ, που δὲν εὐαρεστέι τόσον εἰς τοὺς ἡμετέρους αὐστηροὺς ἠθικούς. Τὴν λύραν τὴν τήλιον ἤκουσα (α), » ἐκείνης οἱ τόνοι μοῦ ἔθελξαν τὴν καρδίαν ἐκείνη » μὲ ξέθγαλεν . . . « ἦτ' ἐκλείψε νόον πύκκα περ φρονόντων » διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἐσὲ τὴν προσφέρνω, ὅτι » σὲ γνωρίζω συμπαθητικὸν εἰς τὰς ἀδυναμίας μου » Δέξου λοιπὸν τὸ ἐλάχιστον τοῦτο σημεῖον τῆς πρὸς » σὲ φιλίας μου καὶ ἀγάπα με ». Ἐν τούτῳ ἐπιγραφομένῳ « *Ἦμος ἐπιλήθιος* » περιγράφει ἀγροτικά τινα ἤθη τρυφῶντων καὶ ληνοπατούντων διὰ τινος ὕμνου πρὸς τὸν Βάκχον, ἐν ᾧ παρίστανται ἐν Νάξῳ, ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, αἱ Μοῦσαι, ἡ Ἀφροδίτη μὲ τὸν ξανθὸν Ἔρωτα, σὺν τούτοις δὲ αἱ Νύμφαι, οἱ

κερασφόροι Σάτυροι καὶ ἔλος ὁ ὄμιλος τῶν θεῶν καὶ ἡμιθέων, καὶ ἐν μέσῳ πάντων ὁ Διόνυσος στεφανηφορῶν παριστᾷ μετὰ τῆς νόμφης αὐτοῦ Ἀριάδνης διὰ χοροῦ καὶ ᾠδῆς πᾶσαν τὴν περὶ τὴν οἰνοποιίαν ἐργασίαν, ἐπισφραγίσας ταύτην μὲ κυβίστημα ἐξαίσιον. Ἐμειδίασεν εἰς τοῦτο ὁ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, καὶ οἱ λοιποὶ θεοὶ ἐπευφήμησαν, πίνοντες δὲ τὸν γλυκὺν οἶνον καὶ σπείσαντες « Ἴλασμα θνητῶν καὶ ἀθανάτων » διέλυσαν τὴν τελετήν. Μετὰ τὸν ὕμνον οἱ τρυγυταὶ εὐθυμοῦσιν ἀθῶως.

Ἐν τῷ ΣΤ'. Εἰδυλλίῳ ἐπιγραφομένῳ « *Ἡ υἱοθεσία* », παριστᾷ Ἀμύνταν τινά, ὅστις ἐξαρχούσης καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ υἱοθετεῖ ἐκ φιλικανθρωπίας παντάρφανόν τι θυγάτριον φίλου του, πρὸς ὃ εὐσεβῶς προσφέρουσιν ἀμφοτέροι τὴν αὐτὴν στοργὴν, ἣν καὶ πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν τέκνον. Διὰ τὴν ἀρετὴν τῶν ταύτην οἱ θεοὶ ἐκχέουσι πλουσιοπαρόχως τὰς ἐπουρανίους εὐλογίας τῶν εἰς τὴν ταπεινὴν καλύβαν τοῦ Ἀμύντα, ὅτι τοὺς προστάτας τῶν πτωχῶν καὶ ὀρφανῶν τοὺς στοχάζονται ἐπιτρόπους του ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν.

Ἐν τῷ Ζ'. Εἰδυλλίῳ ἐπιγραφομένῳ « *Ἡ Σύριγγ* » προτάσσεται πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Εἰάνθη Νικολάου ἡ ἐξῆς ἐπιστολή, ἣν ὡς ἐνδιαφέρουσαν μεταφέρωμεν αὐτολεξεί. « Φίλε μου Εἰάνθε Νικολάου. Γνωρίζων σε καὶ σύζυγον ἀγαπητὸν, καὶ πατέρα φιλόστοργον, διευθύνω εἰς τὴν σὴν καὶ τῶν ὁμοίων σου αἰσθητικότητα τὸ παρὸν εἰδυλλίον ὅ, μακρὰν τοῦτό μου τὸ ποιημάτιον ἀπὸ τοὺς αὐστηροὺς ἐκείνους πατέρας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν σκυθρωπὴν ὄψιν τὰ τέκνα τῶν ὑποβλέποντα ἀπὸ τὰς παδίας τῆς μητρὸς τῶν, ὕπου κρόπτονται, δὲν ἀνεκάλυψάν ποτε ἶχνος φιλοστοργίας, οὐδὲ μειδίαμα ἰλαρόν. Τὴν καρδίαν τῶν τοιούτων εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ τὴν μαλάξῃ ἢ ἀφέλεια ἑνὸς εἰδυλλίου αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν παραδώσωσιν εἰς τὰ φλογώδη χαλκεία τοῦ Ἡφαίστου καὶ ἐκεῖ, ὑποκάτω εἰς τὰ φρικτὰ σφυροκοπήματα τῶν μελανῶν γιγάντων, ἴσως μετασχηματισθῆ ὅπως οὖν. Ὅχι λοιπὸν εἰς τοὺς τοιούτους πατέρας, ἀλλ' εἰς πατέρας ὡς τὸν Σωκράτην, ἀλλ' εἰς πατέρας ὡς τὸν Ἀγασίλαον, καὶ ὡς ἐσὲ, φίλε μου, παρ' ὑμῖν τὴν σήμερον, οἱ ὅποιοι ἀγκυρᾶτε ἐκ ψυχῆς τὰ τέκνα σας, οἱ ὅποιοι τὰ βραβεύετε, οὐδὲ τὰ παιδεύετε ἀλόγως, καὶ τὰ συνεθίζετε οὕτω πῶς, ὥστε, ἔταν μὲν φιλοδωρούμενοι τὰ φιλήτε διὰ τὰς ἀξίας τῶν πράξεων, αὐτὰ τὸ νομίζουσιν δῶρον οὐράνιον ὅταν δὲ πρὸς παιδείαν τὰ ὑστερεῖτε τὸ πατρικὸν φίλημα, τὸ νομίζουσι μεγίστην ποινήν. Εἰς τοὺς τοιούτους λοιπὸν πατέρας προσφέρω τὸ παρὸν εἰδυλλίον, καὶ ἴσως θέλετε τὸ δεχθῆ εὐχαρίστως. » Ἐν αὐτῷ δὲ τὸ εἰδυλλίῳ παριστᾷ τὸν πατέρα Μενάλκην πληροῦντα τὰς εὐχὰς καὶ ἀθῶας ἐπιθυμίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Δάμω-

(α) Τὴν θαυμαστὴν δηλαδὴ ἐπιλήθιον λυρικὴν ᾠδὴν τοῦ Ἀνακρέοντος.

νος, και υπερφιλοῦντα αὐτὸν, πρὸς δὲ καὶ ἄσμά τι βουκολικὸν καὶ ἀφελέστατον ἀνομοιοκατάληκτον καὶ ὠραϊκόν, ὅπερ ψάλλει ὁ μικρὸς Δάμων συνοδεύων αὐτὸ μὲ τὴν σύριγγα, ἣν ὁ φιλόστοργος αὐτοῦ πατὴρ Μενάλλκας ἐκ τοῦ προχείρου τῷ κατεσκεύασεν.

Ἐν τῷ Η΄. Εἰδυλλίῳ ἐπιγραφομένῳ *Τρυγητὸς* προτάσσει βραχυτάτην ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ Ἀνδρ. Μουστοξύδην καὶ Δημ. Σχινᾶν, πρὸς οὓς τὸ ἀφιερῶ. Ἐν αὐτῷ δὲ παριστᾷ Σάτυρον εὐθυμον καθήμενον εἰς ἴσκιον δροσερὸν καὶ ἔχοντα πλησίον τοῦ τὰς ὀπώρας του καὶ τὸ οἶνοδόχον ἀσκίον του πλήρες· φίλος Σάτυρος ἐλθὼν καὶ παρακληθεὶς παρακάθησε διὰ νὰ συμπῆ καὶ συγχρόνως ἀπήτησε παρὰ τοῦ ἐστιάτορος νὰ τῷ ψάλλῃ « τὸν τρυγητὸν » καὶ οὕτως ἄνευ πολλῆς παρακλήσεως ἀρχεται τῆς ᾠδῆς ἐν ἑπτὰ στροφαῖς· ἡ δὲ ὑπόθεσις, ὁ τρυγητὸς, ἡ κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατεία τοῦ Διονύσου μετὰ τῶν θυρσοφόρων Μαινάδων, τοῦ Σειληνοῦ, τῶν Σατύρων, τέλος τὴν νίκην αὐτοῦ μετὰ τὸ ἄσμα, οἱ Σάτυροι ἔπιον αὐθις, ἐδίσσευσαν καὶ ἐτρίσσευσαν, εὐοὶ Βάκχες φωνάζοντες, καὶ ἐχωρίσθησαν.

Τοῦ Θ΄. Εἰδυλλίῳ ἐπιγραφομένου « *Ὁ Μάρτης* », προτάσσει φιλολογικὴν τινα ἐπιστολὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ἰωάν. Βρετόπουλον, ἐν ἣ ἡ πραγματεύεται περὶ τῶν χυδαϊκῶν προλήψεων, καὶ περὶ τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα περιηγητῶν. Ἐν δὲ τῷ Εἰδυλλίῳ περιγράφει ἀπλοϊκὰ ἔθιμα ἀγροτικῶν δεισιδαιμονιῶν, τὴν στέψιν τοῦ ἔρωτος, τὸ γλυκὺ τῆς χελιδόνος ἄσμα, καὶ τέλος χορὸν εὐθυμον μετὰ τὸν ὅποιον ἐπαινῆθησαν εἰς τὰ ἔργα των.

Ἐν τῷ Ι΄. καὶ τελευταίῳ Εἰδυλλίῳ ἐπιγραφομένῳ « *Τὸ κυνήγιον* », περιγράφει φυσικῶς καὶ πιστῶς τὸ διὰ παγίδων κυνήγιον δύο παιδῶν, τὰς ἀθῶσας αὐτῶν διηγήσεις καὶ τέλος τὴν ἀποτυχίαν των.

Ἐν τέλει προσθέτει μικρὰν ᾠδὴν, περὶ τοῦ ἀξιωματοῦ τῶν γυναικῶν, ὑπὸ Σχιλλέρου, ἣν μεταφέρομεν ἅπασαν ἐνταῦθα, καθόσον ἡ *Πανδώρα* ὑπῆρξε πάντοτε πιστὴ φίλη καὶ ἐπαινέτις τῶν ἀρετῶν τοῦ τρυφεροῦ φύλου.

« Τιμᾶτε τὰς γυναῖκας· αὐταὶ πλέκουσι στέφανα εἰς τὴν γήϊνον ζωὴν μὲ οὐράνια δῶρα· ἐξυφαίνουσι τὴν θεοποιούσαν ταινίαν τοῦ ἔρωτος, καὶ περιτυλιγμέναι εἰς τὴν αἰδέσιμον σκέπην τῶν χαρίτων, ἄυπνοι τρέφουσι μὲ θεῖαν χεῖρα τὸ ἀκοίμητον πῦρ τῶν εὐφροσύνων αἰσθημάτων.

« Αἰωνίως ἔξω τῶν ὀρίων τῆς ἀληθείας περιπλανᾶται ἡ ἀγρία τοῦ ἀνδρὸς δύναμις· οἱ στοχασμοὶ ἀδικόπως τὸν ἀμπώθουσιν εἰς τὰς θαλάσσας τῶν παθῶν. Αὐτὸς δὲ ὅλος ἀχόρταγος, πατάται ἀφελὲς εἰς τὸ ἀπώτατον μέλλον διὰ νὰ τὸ δράξῃ· ἡ καρδία του δὲν ἡσυχάζει πώποτε, ἀλλ' ἀχαλινώτως φερόμενος, ἐναιροπολεῖται εἰς τὰ ἀπείρως μακρὰν ἄστρα.

« Ἄλλ' αἱ γυναῖκες μὲ τὸ θελκτικὸν καὶ δεσμευτικὸν των βλέμμα, ἐπανακαλοῦσαι συμβουλεύουν τὸν φυγάδα. Αὐταὶ μὲ συνεσταλμένην χρηστοθήειαν, ὡς πρᾶξι θυγατέρες τῆς φύσεως, μένουσιν εἰς τὴν ταπεινὴν μητρικὴν των καλύβαν.

« Ἐχθίστη εἶναι ἡ τοῦ ἀνδρὸς παραφορὰ· αὐτὸς μὲ βίαν ἐξολευθρευτικὴν διατρέχει ἀγρίως τὴν ζωὴν του ἀνήσυχος ὄλος καὶ χωρὶς ἀνάπαυσιν· ὅ,τι ἐδημιούργησε, τὸ ξανακαταλύει πάντοτε ἡ μάχη τῶν ἐπιθυμιῶν κυριεύει τὴν καρδίαν του, πάντοτε· καὶ ὡς αἱ κεφαλαὶ τῆς ὕδρας αἰδέως πέφτουσι καὶ ἀναδίδουν.

« Ἄλλ' αἱ γυναῖκες εὐχαριστούμεναι εἰς δόξαν ἡσυχωτέραν συναγοῦσι τὰ ἄνθη τοῦ παρόντος, καὶ τὰ περιθάλλουσι μὲ ἐρωτικὴν σπουδὴν· ἐλευθερώτεραι εἰς τὰς περιορισμένας των ἐργασίας, πλουσιώτεραι δὲ αὐτοῦ εἰς τὰ ὄρια τῆς γνώσεως, καὶ τοῦ ἀπείρου κύκλου τῶν φαντασιῶν.

« Δύστηρὸν, ὑπερήφανον καὶ αὐτάρεσκον τοῦ ἀνδρὸς τὸ στῆθος ἀναισθητεῖ πρὸς τὴν ἐπουράνιον ἠδονὴν τοῦ ἔρωτος, διὰ νὰ συσφιχθῇ ἀγαπητικῶς εἰς μίαν· καρδίαν· δὲν γνωρίζει τὴν ψυχικὴν ἀνταπόκρισιν, οὔτε ποτὲ δακρύει· καὶ αὐταὶ αἱ δυστυχίαι τῆς ζωῆς ἀπολιθοῦσι τὴν ἤδη ἐσκληρυμμένην αἰσθησίν του.

« Ἀλλὰ καθὼς ἡ αἰολικὴ λύρα τρεμουλιάζει καὶ εἰς τὴν ἐλαφροτάτην πνοὴν τῶν ζεφύρων, οὕτως ἐκτινάσσεται ἡ αἰσθητικὴ τῆς γυναικὸς ψυχὴ· θλιβομένης τρυφερὰ ἀπὸ τὴν φαντασίαν τῶν δεινῶν, ἀσθμαίνει τὸ ἐρωτικὸν τῆς στῆθος καὶ λάμπουν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπὸ δροσῆς οὐράνιον.

« Εἰς τὴν δυναστείαν τῶν ἀνδρῶν κρατεῖ μόνον τὸ μάχιμον δικαίωμα τῆς ἰσχύος· μὲ τὴν σπάθαν κρίνει ὁ Σκύθης, καὶ ὁ Πέρσης εἰς δουλείαν ὑποβάλλεται· μάχονται μανιωδῶς, αἱ λαυμαργίαι τῶν ἀγρίων καὶ χονδρῶν· αἱ δὲ βραχνῶδεις κραυγαὶ τῆς ἐριδος ἀντιβοῦν ὀπόθεν ἐρυγαν αἱ χάριτες.

« Ἀλλὰ μὲ τὴν γλυκεῖαν καταπειστικὴν παράκλησιν αἱ γυναῖκες κυριεύουσι τὰ ἔθνη, σβύνουσι τὴν μετὰ κρῖτου φλογίζουσαν διχόνοιαν, διδάσκουν εἰς τὰς ἐχθροπαθεῖς δυνάμεις νὰ ἀγκαλιζῶνται φιλικῶς, καὶ ἐνόουσι τὰ αἰωνίως ἀντιμαχόμενα.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 2 Ἰουνίου 1862.

ΕΜΜ. ΚΩΝΝΙΔΗΣ.